

דבר-תורה: רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לפרשיות השבוע, מועדים ואירועים שונים

מאזערו של הרב שלמה הלוי

פרשת יתרו

לא כדאי לחמוד את של חברנו

בשבת זו אנו קוראים את עשרת הדיברות. אם נספור כמה דיברות אכן יש במקבץ הפסוקים נמצא אחד עשרה, שכן לא תחמוד מופיע פעמיים: "לא תחמוד, בית רעך; לא-תחמד אשת רעך, ועבדו ואמתו ושורו וחמרו, וכל אשר לרעך" אם כך מדוע נקראו עשרת הדיברות?! התשובה היא שאינם נקראים כך על שם ההוראות - הציוויים (שהרי יש 11) ונקראים עשרת הדיברות כיון שהפסוקים הללו שבפרשתנו מחולקים בתורה לעשר פרשות וכל פרשה נקראת דיבר אחד.

מעניין לראות כי הציווי "לא תחמוד" שונה מיתר האחרים בצורה בו הוא נכתב, התורה כותבת פירוט ארוך על מה מדבר האיסור או במילים שלנו - את מה אסור לחמוד: "לא תחמד, בית רעך; לא-תחמד אשת רעך, ועבדו ואמתו ושורו וחמרו..". ולאחר כל הפירוט התורה מסכמת: "וכל אשר לרעך" וכאן עולה מאליה השאלה אם אסור לי לחמוד כל מה ששייך לחברי מדוע הפירוט הזה? הרי הכל נכלל ב"כל אשר לרעך"!!

אחד התירוצים היפים שראיתי לשאלה זו: התורה הביאה את הדברים כפי מחשבתו של אדם. תחילה הוא משווה בין הדירה שלו לזוילתה של חברו - "בית רעך" אח"כ הוא עובר להשוואה בין אשתו לאשת חברו - "אשת רעך" ומכן הוא ממשיך ליתר הדברים עד שהוא משווה אפילו בין הרכבים שיש לשניהם - "שורו וחמורו" ואז הוא מתחיל להתאונן מדוע הורע מזלו.. ולמה גם לי אין כמו.. באה התורה ומזהירה את האדם: "וכל אשר לרעך" האם אתה חומד גם את הצרות של חברך?! המחלות? העצבים? הדאגות?!... זכור!!! הדשא של השני לא בהכרח ירוק יותר...

האדמו"ר מרופשיץ זצ"ל אמר פעם: לעתיד לבוא ישב המשיח באולם גדול ויבקש מכל אחד להניח את צרור צרותיו ועושרו. לאחר מכן יכניס כל אחד לפי תורו ויאפשר לו לקחת איזו חבילה שהוא בוחר, ולאחר שכל אחד סוקר את החולי והעשירות המצויים לפניו, בוחר הוא את הישן והמוכר - את החבילה שלו אותה הניח לפני רגע...

מכאן שאין להתקנא באדם אחר ובוודאי שאין לנו לחמוד את של חברנו שהרי אינו שלנו.

זוהי הסיבה שאנו פותחים את היום בברכה מיוחדת לזה, ובכל בוקר מזכירים בברכות השחר "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי"... הבה מעתה נשתדל ונכוון בברכה זו כדבעי.

שבת שלום ומבורך

מצווה לצלם ולהפיץ בבית הכנסת ובעבודה